

Teatre lliure

© bcn216

songs of wars I have seen

text **Gertrude Stein**

música **Heiner Goebbels**

bcn216

Teatre Lliure Montjuïc – 10 i 11 d'octubre

Songs of Wars I Have Seen

text **Gertrude Stein** música **Heiner Goebbels**

direcció musical **Ernest Martínez-Izquierdo**

direcció escènica **Jordi Prat i Coll**

bcn216

intèrprets

David Albet flauta / **Loles Chiralt** oboè / **Elvira Querol** clarinet / **Laura Serra** fagot / **Anna Ferriol de Ciurana** trompa / **Carlos Mejías** trompeta / **Gabriel Mateu** trombó / **Ferran Armengol** percussió I / **Ferran Carceller** percussió II / **Cristina Badia** arpa / **Maike Burgdorf** tiorba **Isabel Felix** piano i clavicèmbal / **Dani Espasa** teclats / **Elena Rey** violí I / **Maria Roca** violí II / **Anna Aldomà** viola / **Laia Puig** violoncel / **Cristina Membrive** contrabaix

traducció de l'anglès **Jordi Prat i Coll** / escenografia i vestuari **Ricard Prat i Coll** / il·luminació **David Bofarull** / so **Carlos Gómez**

regidor **Arnau Soler** / tècnic de llums **Marc Lleixà** / tècnic de so **Carlos Gómez** / cap de producció **bcn216 Noemí Suñol** / director artístic **bcn216 David Albet**

i els equips del **Teatre Lliure**

producció **grup instrumental bcn216**

espectacle en català

durada aproximada **55' sense pausa**

horari a les 20:30h.

preus 28€/ 19,05€(dimecres, dia de l'espectador) / 23,55€ amb descompte

Songs of Wars I Have Seen és una peça inspirada en fragments de la novel·la *Wars I Have Seen*, de Gertrude Stein. Durant la Segona Guerra Mundial, notes musicals de tots els temps vivien entre els pensaments del dia a dia de les dones franceses, mentre els seus homes lluitaven al front. Aquí, el món antic i el contemporani es barregen en un de sol i la cadència barroca comparteix espai amb conceptes d'avantguarda que van des del jazz a l'atonalitat, passant pel minimalisme, mentre afloren, recitats, els pensaments emotius, irònics, tendres, angoixants, intel·ligents... d'aquestes dones de la reraguarda.

Songs of Wars I Have Seen és una partitura musicoteatral composta per Heiner Goebbels arran d'un encàrrec de la London Sinfonietta, que es va estrenar el 12 de juliol del 2007 al Queen Elizabeth Hall de Londres sota la direcció musical de Sian Edwards.

El muntatge que en presentem es va estrenar a la sala Oriol Martorell de L'Auditori de Barcelona el 17 de febrer del 2010.

Songs of Wars I Have Seen és un concert teatralitzat que sorgeix d'un encàrrec de la London Sinfonetta a Heiner Goebbels. Ell agafa trossos dispersos de la novel·la de Gertrude Stein *Wars I have seen*, i a partir d'aquí genera una peça musical (on no apareix cap cançó) tocada i recitada només per dones. I diu explícitament el compositor que si hi ha d'haver algun home aquest ha d'anar vestit de fosc i s'ha de situar lluny, al fons de l'escenari. No pot compartir espai amb la intimitat de les dones que han d'estar a primer terme entre llums d'interior.

La novel·la de Stein, publicada el 1945, reflecteix amb una prosa molt personal, gairebé automàtica, la seva experiència i vivència durant l'ocupació nazi al poble francès de Culoz (1940-43). Aquesta guerra "actual" n'hi recorda d'altres, i li permet fer una reflexió històrica personal. I també li permet relacionar-ho amb lectures que ha fet. Especialment les de Shakespeare, ja que el que Shakespeare escriu és ben bé igual al que està vivint el món en aquells dies..

Així doncs, el que fa Goebbels és convertir la veu individual d'una dona en una veu femenina col·lectiva. Moment per moment, com una constel·lació, la veu es multiplica en veus, la de moltes dones que des de la seva quotidianitat viuen una guerra: la fam, la manca d'informació, la por als bombardejos, les lectures de Shakespeare, els rumors, l'empatia amb els altres... mentre esperen i esperen... la pau. Perquè de guerra ja en tenen ben bé prou!

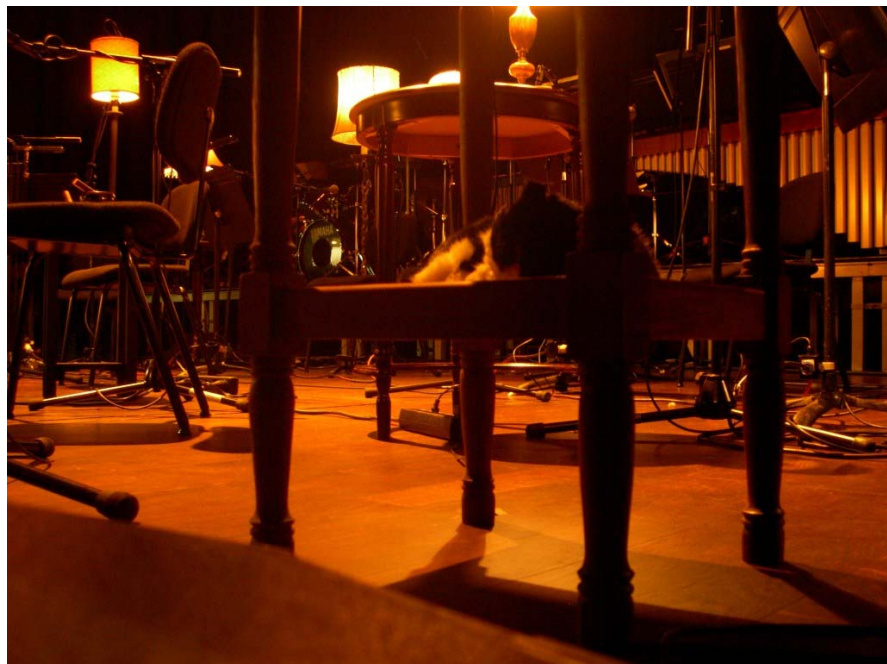
És una peça emocionant. Plena de caliu i de tragèdia del dia a dia però sense dramatismes efectistes. D'aquí la importància que els textos no siguin recitats per actrius professionals sinó que siguin les intèrprets mateixes qui els diguin. Han de ser veus anònimes, veus no preparades *a priori* per recitar (tot i que hem assajat durament, ja que la prosa de Stein no té comes, o està escrita amb un llenguatge i una sintaxi que recorden més la manera de parlar que no pas la prosa "periodística"). Així doncs, les intèrprets parlen mentre toquen i toquen mentre parlen. Des del seu lloc, llegint un llibre, tocant un violí, fent anar un morter, sargint un mitjó... mentre els gats i els ratolins i les guineus dissecades i els llibres i les ràdios i els llums contenen els límits del seu particular refugi anomenat casa. Aquesta ha estat la meua visió personal d'escenificació de la peça (omplir-la de més objectes que no pas llums i tauletes) per mostrar que la guerra no només passa al front.

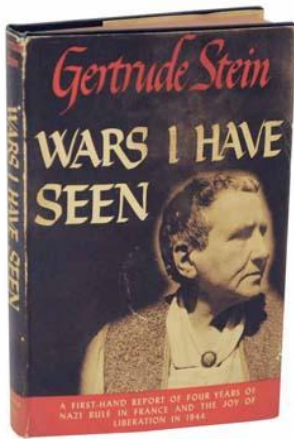
La posada en escena, és clar, no oblida les recomanacions de Goebbels respecte a la llum, que no ha de ser càlida sinó una combinació agressiva de llum d'interior amb llum freda, que passi d'una llum que ens porti a una emoció molt potent a una que sigui "simplement" per llegir. Un concepte molt brechtian, per tal que l'espectador s'emocioni i reflexioni a parts iguals.

Traduir Stein ha estat una de les tasques més estimulants i alhora més difícils que m'hagi trobat mai com a traductor. Com que no escriu fent servir una sintaxi "acadèmica", les opcions per traïr l'original es multipliquen. A més, en aquest cas la lletra moltes vegades havia d'encaixar amb la partitura de Goebbels, no tant per ser cantada (que també, en determinats moments) sinó per respectar una musicalitat que entra i surt de la música com els fils i les agulles s'entrellacen a l'hora de fer ganxet. Poques peces podem trobar on s'entrellacin tan bé paraula i música. On l'equilibri sigui tan eficaç a l'hora de comunicar una idea i una emoció tan diàfana com terrible: aquesta determinació obsessiva que té l'ésser humà de repetir-se en els actes de guerra. Els uns matant-se a primera línia, els altres (les dones, els nens, els vells, els tolits...) vivint un dia a dia marcat per aquest fet terrible.

Per acabar, aquesta peça meravellosa a la gent de la meva generació ens recorda els nostres avis, especialment les àvies, que van patir la fam i els bombardejos d'una no menys sagnant guerra civil, la nostra Guerra Civil. I d'això... tampoc en fa tants anys.

Jordi Prat i Coll

“Les sirenes que adverteixen dels bombardejos ja no funcionen. Suposo que s’han gastat com diuen aquí, ells han aconseguit deixar-les fora de servei, però qui són ells ningú no ho sap i ara dels alemanys ens adverteixen a toc de trompeta però així no hi ha qui es desperti si algú està dormint profundament, tothom parla sense parar dels bombardejos i naturalment a ningú li agraden, i tant si s’hi està a favor com en contra la discussió és acalorada, diuen que no haurien de volar tant amunt, tot i que reconeixen que la punteria que tenen és molt bona, de totes maneres diuen que si volessin més baix hi hauria molta menys destrucció

als voltants i com que la defensa és pràcticament inexistent per què no volar més baix, alguns diuen que no haurien de bombardejar de cap de les maneres així tothom els odiaria i estimaria als americans però jo dic que ja sabeu com són aquí els francesos obliden el passat i frueixen del present sí em responen però i les nostres ciutats i tots els morts, oh estimada em diuen no pots pas fer que parin, ai els dic que odio veure llocs tan bonics esmicolats i gent francesa morta però què hi puc fer, bé em diuen, de totes maneres això continuarà més i més i més, i potser nosaltres que érem els més optimistes serem cada vegada més pessimistes i més i més.”

“És clar que hi ha bons moments moltes vegades quan no estem en guerra com n’hi ha de bons quan hi ha guerra. Per dir la veritat quan s’està en guerra els anys s’allarguen que és com dir que els dies s’allarguen que els mesos s’allarguen que els anys s’allarguen molt més però les setmanes s’escurcen per culpa de la guerra. En canvi quan no hi ha guerra, bé ara mateix no puc recordar com és quan no hi ha guerra.”

“Tornant a Shakespeare. De qui gairebé vaig llegir-ho tot especialment les obres bèl·liques, reis anglesos i guerres sovint deia que el res ho és tot, que els éssers humans no tenen cap sentit, que res no tenia cap sentit i que tot era ben bé així. Això em preocupava fins i tot quan tenia set i vuit anys no és que em preocupés realment però ho tenia dins meu i després bé després no passats uns anys quan vaig créixer no era ben bé així però ara aquí a França quan tots pensàvem que els nois joves estaven segurs els envien tots a la guerra i sí és ben bé així, Shakespeare tenia raó és ben bé així.... I com que Shakespeare té raó tots tornem a tenir esperança.”

el públic ha dit

petits sastres valents

Em pregunto si els músics d'ahir saben que dels seus instruments en va sortir una manta, una manta llarga, de llanes diferents, molt i molt abrigosa, em pregunto si els músics d'ahir saben que jo encara sóc allà, ben abrigada, i que m'hi trobo la mar de bé embolicada en aquesta manta, em pregunto si els músics d'ahir van teixint mantes allà on van i abrigant a tothom qui els escolta, petits sastres valents, els músics d'ahir, desafiadors del fred més punyent, ho saben que des d'ahir el meu hivern ha agafat la baixa? (Ariadna Guasch)

la crítica ha dit

“Goebbels demana que, si és possible, tots els músics siguin dones i si hi ha homes que es quedin en la fosca, i així tots els textos són recitats per les instrumentistes. (...) De tant en tant, com a respir, entre tanta música funcional hi ha meravellosos fragments d'estil barroc. En realitat, és un concert espectacle i un dels esdeveniments musicals més satisfactoris que he vist darrerament.” (Jordi Maluquer, **El Punt**)

“Hi ha concerts que no n'hi ha prou amb escoltar-los, s'han de veure. i si darrere del programa hi ha un compositor d'una vocació tan teatral com Heiner Goebbels, encara més. Això va passar a L'Auditori de Barcelona amb la interpretació de Songs of Wars I Have Seen. (...) Goebbels subratlla els textos amb una música eclèctica i sense complexos que barregen fragments de Matthew Locke amb passatges atonals, apunts de jazz i seqüències minimalistes. la versió del grup bcn216 va ser convincentment evocadora.” (Juan Carlos Moreno, **Ritmo**)

“Una obra que eludeix el naturalisme ingenu, que juga amb la mixtura de gèneres i que aposta per una emotiva superposició de nivells de lectura sovint contradictoris. (...) Entre recitat i recitat (les paraules no són mai cantades), la música comprèn tots els estils imaginables i compleix totes les funcions possibles: de la descripció a l'evocació simbòlica, de la representació a la personificació, etc. (...) Que no vinguin més guerres!, però que vinguin, si us plau, més propostes com aquesta.” (Josep Barcons, **RMC**)

“El de la novetat sempre és un espai de bondat que ajuda el coneixement, posa en alerta la reflexió i ens relaciona més amb el món. En aquest cas, una visió femenina o de dona, la que ens dóna l'escriptora Gertrude Stein al seu llibre Guerres que he viscut, del qual el compositor Heiner Goebbels ha extret consideracions i pensaments. (...) Goebbels ha construït un llenguatge musical senzill, centrat en melodia i ritme d'acord amb l'esperit irònic, contemplatiu, crític o purament colorista dels textos. (...) Bona feina de l'orquestra, que ha treballat amb eficàcia i concentració.” (Jorge de Persia, **La Vanguardia**)

Gertrude Stein

(Allegheny, 1874 – París, 1946)

Esriptora nord-americana que va causar un gran impacte en la cultura del segle xx, tant per la seva personalitat com pel seu paper de mecenes de les arts i la seva pròpia producció literària.

Va néixer a Allegheny, Pennsilvània, en una família culta d'immigrants jueus alemanys. El seu pare, Daniel Stein, era un executiu de la companyia de ferrocarrils que es va fer ric gràcies a inversions en tramvies i en immobles. Quan Gertrude tenia tres anys, la família es va traslladar a Viena i després a París. Ella va tornar a Amèrica amb la família el 1878 i es va establir a Oakland, Califòrnia, i a Europa hi tornava periòdicament de vacances. Gertrude i dos dels seus germans van viure amb la família materna a Baltimore després del traspàs dels seus progenitors.

Stein va estudiar al Radcliffe College amb el psicòleg William James. Després de graduar-se el 1897, va passar l'estiu a Woods Hole, Massachusetts, estudiant embriologia al laboratori de biologia marina. Després van seguir dos anys a l'escola de medicina Johns Hopkins Medical School, que va deixar el 1901 sense haver assolit cap titulació.

El 1902 se'n va anar a França en el gran període d'activitat artística a Montparnasse. De 1903 a 1912 va viure a París amb el seu germà Leo Stein, que va esdevenir un famós crític d'art. Stein va conèixer la seva companya Alice B. Toklas el 1907. Toklas es va instal·lar a casa de Gertrude i Leo el 1909. Durant gran part de la seva vida, Gertrude va viure de les rendes del patrimoni patern, igual com feien els seus germans. Després de l'èxit de les memòries *The Autobiography of Alice B. Toklas* en la dècada de 1930, Stein es va fer rica ja pels seus propis mèrits.

Els dos germans Stein van recopilar una de les primeres col·leccions de Cubisme i art modern. Era propietària d'obres de Pablo Picasso, Henri Matisse, André Derain, Georges Braque, Juan Gris i altres joves pintors.

Quan el Regne Unit va declarar la guerra a Alemanya durant la Segona Guerra Mundial, Stein i Toklas estaven de visita a casa d'Alfred North Whitehead a Anglaterra. Van tornar a França i, quan Stein va haver après a conduir, es van oferir voluntàries per transportar subministraments als hospitals (més endavant rebrien honors del Govern francès per aquesta tasca).

A finals de la dècada del 1920, el saló de 27 Rue de Fleurus, amb parets cobertes de quadres d'avantguarda, va atreure grans artistes i escriptors que rondaven la capital francesa en aquell període. Per exemple, Ernest Hemingway, Ezra Pound, Henri Matisse, Thornton Wilder, Sherwood Anderson i Guillaume Apollinaire. Ella va inventar el terme "Generació perduda" per a alguns dels autors nord-americans exiliats. D'aquesta època data també l'amistat amb l'autora Mina Loy, que duraria tota una vida. Encantadora, xerraire i alegre, tenia un gran cercle social i no parava de fer-se promoció. Les seves opinions sobre art i literatura tenien una gran influència. Va ser protectora d'Ernest Hemingway i, quan va néixer el seu fill, va demanar-li de ser-ne la padrina. L'estiu de 1931, Stein va recomanar al jove escriptor i compositor Paul Bowles de desplaçar-se a Tànger, on ella i Alice havien passat les vacances.

Feminista i lesbiana declarada, la seva posició política comprenia entre d'altres l'oposició a Franklin D. Roosevelt i al *New Deal*, i un cert suport a l'alçament franquista i al règim de Vichy. Quan esclata la Segona Guerra Mundial, Stein i Toklas es van traslladar a una casa de camp a Bilignin. Els veïns en deien, simplement, "les americanes", cosa que va permetre que, essent totes dues jueves, s'escapessin de la persecució. Possiblement hi va contribuir l'amistat amb Bernard Faÿ, un col·laboracionista de Vichy, i els contactes amb la Gestapo. Quan Bernard Faÿ va ser condemnat a treballs forçats perpetus després de la guerra, Gertrude i Alice van demanar-ne l'alliberament.

Després de la guerra, l'estatus de l'autora va créixer amb les visites que li retien els soldats americans. El juliol del 1946 va morir a Neuilly-sur-Seine d'un càncer d'estómac a l'edat de 72 anys. Està enterrada al cementiri Père Lachaise de París.

El fotògraf i escriptor Carl Van Vechten, marmessor literari de Stein, va impulsar la publicació pòstuma d'algunes obres seves. Els seus arxius i documents van ser cedits a la Universitat de Yale, i la seva col·lecció d'art, després d'anys de litigi familiar, està repartida entre diverses col·leccions dels Estats Units.

més informació

<http://writing.upenn.edu/pennsound/x/Stein.html>

<https://jacket2.org/feature/gertrude-steins-war-years-setting-record-straight>

<http://beinecke.library.yale.edu/digitalibrary/stein.html>

obra publicada

- 1909 *Three Lives*
- 1913 *White Wines*
- 1914 *Tender buttons: objects, food, rooms*
- 1917 *An Exercise in Analysis*
- 1920 *A Circular Play*
- 1925 *The Making of Americans: Being a History of a Family's Progress*
- 1929 *Useful Knowledge*
- 1931 *How to Write*
They must. Be Wedded. To Their Wife
- 1933 *Matisse Picasso and Gertrude Stein with Two Shorter Stories*
The Autobiography of Alice B. Toklas
- 1934 *Four Saints in Three Acts* (amb música de Virgil Thomson)
Portraits and Prayers
- 1935 *Lectures in America*
- 1936 *The Geographical History of America or the Relation of Human Nature to the Human Mind*
- 1937 *Everybody's Autobiography*
- 1938 *Picasso*
Doctor Faustus Lights the Lights
- 1939 *The World is Round*
- 1940 *Paris France*
- 1941 *Ida: A Novel*
- 1943 *Three Sisters Who Are Not Sisters*
- 1945 *Wars I Have Seen*
"À la recherche d'un jeune peintre"
- 1946 *Reflections on the Atom Bomb*
Brewsie and Willie
Gertrude Stein on Picasso
- 1947 *The Mother of Us All* (amb música de Virgil Thompson)
- 1950 *The Things as They Are*
- 1953 *Patriarchal Poetry*

- 1957 *Alphabets and Birthdays*
- 1970 *Gertrude Stein on Picasso*
- 1973 *Staying on Alone: Letters*
- 1986 *The Letters of Gertrude Stein and Carl Van Vechten, 1913–1946*
- 1989 *Really Reading Gertrude Stein: A Selected Anthology with Essays by Judy Grahn*
- 1990 *Selected Writings of Gertrude Stein*
- 1995 *Last Operas and Plays*
- 1996 *The Letters of Gertrude Stein and Thornton Wilder*
- 1998 *Operas and Plays*
 - Writings 1903–1932*
 - Writings 1932–1946*
- 1999 *Geography and Plays*

Heiner Goebbels

(Neustadt/Weinstrasse, 1952)

Compositor i director considerat un dels exponents més importants de la música contemporània i de l'escena teatral. Les seves composicions per a grups i grans orquestres publicades per Ricordi Munich formen part habitual del repertori arreu del món, com també diverses de les seves obres musicals per al teatre i concerts d'escenari, la majoria

produïdes pel Théâtre Vidy-Lausanne i l'Ensemble Modern.

Goebbels treballa com a professor a l'Institute for Applied Theatre Studies de la Justus Liebig University a Giessen (Alemanya) i és president de la Theatre Academy Hessen.

Les produccions teatrals *Max Black*, *Hashirigaki*, *Eraritjaritjaka*, *Stifters Dinge* (que es va presentar al Lliure el 2010) i *I went to the house but did not enter* formen part del repertori del Théâtre Vidy. *Schwarz auf Weiss*, *Eislermaterial*, *Landschaft mit entfernten Verwandten* formen part del de l'Ensemble Modern. El 2010 va estrenar *Industry and Idleness* i durant el 2012 ha estrenat *When the Mountain changed its clothing* i *John Cage: Europeras 1&2*.

La London Sinfonietta i l'Orchestra in the Age of Enlightenment han interpretat *Songs of Wars I Have Seen*, i l'Ensemble Klang (N) una versió de *Walden*.

més informació <http://www.heinergoebbels.com>

Ernest Martínez-Izquierdo

(Barcelona, 1962)

És el Director Artístic i Musical de l'Orquestra Simfònica de Navarra des del 1997.

Format musicalment a Barcelona i a París, el 1985 va iniciar la seva carrera de director d'orquestra amb la creació del grup instrumental Barcelona 216, especialitzat en la interpretació del repertori contemporani de cambra. Del

2002 al 2006 va ser director titular i artístic de l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya, i posteriorment hi va col·laborar com a director convidat principal fins al 2009.

Paral·lelament, ha dirigit també les principals formacions de l'estat i de fora: ha treballat amb orquestres com la Kyoto Symphony Orchestra, la Finish Radio Symphony Orchestra, la Helsinki Philharmonic, la Philharmonique de Radio France, la Nacional de Lyon, la Warsaw Philharmonic, la Zagreb Philharmonic, l'Orchestra Comunale de Bologna, la Beethoven Academie d'Ambers, la Niederosterreische Tonkünstler de Viena, i també conjunts com l'Ensemble Contemporain de Montréal, l'Ensemble Modern de Frankfurt, el Wien Klangforum i l'Avanti Chamber Orchestra de Helsinki, entre altres.

Com a director d'òpera destaquen les produccions *Adriana Mater* de Kaija Saariaho, amb direcció escènica de Peter Sellars (estrenada a l'Òpera Nacional de Finlàndia i a l'Òpera de Santa Fe, als Estat Units); *Le nozze di Figaro* de W. A. Mozart, amb direcció escènica d'Emilio Sagi, i el *Carmina Burana* de K. Orff, en la posada en escena de La Fura dels Baus.

També ha fet enregistraments per a segells discogràfics com Telarc, Harmonia Mundi, Collegno, Ircam, Stradivarius i Naxos.

Ha rebut, entre altres, els guardons següents: premi Ojo Crítico de Radio Nacional de España (1995), premi Roland de Periodisme de Música Clàssica de Catalunya (2000); premi Ciutat de Barcelona (2001) i premi Latin Grammy (2006).

Des del 2006 és membre de la Reial Acadèmia Catalana de Belles Arts de Sant Jordi.

més informació

<http://www.ernestmartinezizquierdo.com>

Jordi Prat i Coll

(Girona, 1975)

Llicenciat en comunicació audiovisual per la UPF (1998) i en direcció escènica i dramaturgia per l'Institut del Teatre de Barcelona (Premi extraordinari, 2002). Director, dramaturg i guionista, combina la dedicació creativa al teatre amb l'audiovisual i la pedagogia.

Com a dramaturg, ha escrit textos com ara *Carrer Hospital amb Sant Jeroni* (Premi Recull 2000 i publicat a Itàlia sota el nom de *Dietro l'angolo*), *Obra vista* (2005), *M'he llegit* (2007), *Gossos de porcellana* (2009), *La Festa* (2009) i *Emporion* (2011). També ha traduït *Eva Perón*, de Copi; *Lluny, Una còpia* i *Sis*

nenes jueves de Caryl Churchill, *Tres Dones* de Sylvia Plath, *Pensaments escrits al caure de les fulles* d'Ayub Khan-Din, *Vides privades* de Noël Coward o *Madame Melville* de Richard Nelson.

Ha dirigit, entre d'altres, els espectacles *Melodama*, (Sitges Teatre Internacional, 2001), *El Público*, de Federico García Lorca (Institut del Teatre, 2002), *Lluny* (STI, 2003), *Eva Perón* (Espai Lliure, 2004), *Obra vista* (Sala Beckett, 2005), *Senzillament* (, *coses de l'Ovidi*) (Sant Andreu Teatre, 2006), *Una còpia* (Espai Lliure, 2007. Premi Butaca a Millor Espectacle de Petit Format), *50 Sonets* (La Planeta, 2007), *Undercastration* (Colegiata de Bolea, 2007), *Els amants de Lilith* (Teatre Nacional de Catalunya, 2007), *Pensaments escrits al caure de les fulles* (Festival Temporada Alta, 2007), *Lorca-1931* (La cuina, 2008), *Vides Privades* (Festival Temporada Alta, 2008), *La Festa* (Festival Temporada Alta, 2009), *Songs of wars I have seen* de Heiner Goebbels (Auditori de Barcelona, 2010), *L'Armari en el mar* de Joan Brossa i Mestres Quadreny (Auditori de Barcelona, 2010), *Lola la comedianta* de Federico García Lorca (Festival Temporada Alta, 2010), *Hamlet-Laforge* de Jules Laforge (Sala Atrium, 2011), *Mon Brel* (La Planeta, 2011), *El Yoyo: sueño flamenco* (Teatre Zorrilla, 2011), *Frida en el mirall* (Círcol Maldà, 2011), *S'ha acabat el bròquil* (Temporada Alt, 2011) o *Quartett* (Sala Atrium, 2011).

Ha estat ajudant de direcció de Lluís Pasqual en els espectacles *Edipo XXI* i *Mariana Pineda* de Sara Baras (2002).

Dins del camp de la pedagogia ha donat classes d'interpretació a l'ESMUC (on el 2005 va dirigir a la Sala Fabià Puigserver les òperes de Haydn *Lo Speziale* i *La Canterina*), a Aules, a Eòlia (on va dirigir el 2006 *Hybris* amb dramaturgia de Pablo Ley), a Atrium i al Col·legi del Teatre. També dóna classes d'escriptura teatral a l'Obrador de la Sala Beckett.

Ha treballat 9 anys com a guionista al concurs *Saber y Ganar* de La 2.

grup instrumental bcn216

Al llarg dels 27 anys durant els quals ha exercit ininterrompudament la seva activitat, el grup BCN216 s'ha convertit en una referència obligada del panorama musical a Espanya. Sorgit el 1985, fruit de la iniciativa conjunta del compositor i director d'orquestra Ernest Martínez-Izquierdo i del flautista David Albet, actual director artístic del conjunt, el grup s'ha mostrat des d'aleshores obert a tot tipus de propostes, estímuls i novetats, i els únics criteris i premisses han estat la qualitat, tant dels intèrprets com dels compositors.

I és que en la seva tasca de normalització i difusió del repertori contemporani, BCN 216 no ha volgut mai limitar-se a la música espanyola, considerant al contrari gairebé una obligació difondre al nostre país el millor del que es fa fora d'ell. I tant en un com en l'altre cas, amalgama les propostes més clàssiques de noms ja reconeguts amb l'aposta per l'escriptura dels joves, l'experiència ha resultat sempre enriquidora per al públic així com per als músics.

BCN216, atenent a la realitat canviant de la situació musical és actualment una formació de cambra polivalent i flexible, capaç d'assumir un repertori que va des de peces per a solista fins a obres per a 40 instrumentistes.

Com a grup resident de l'Auditori de Barcelona, el seu objectiu actual, a més de seguir amb la política d'enregistraments i la projecció internacional, és el d'acostar a un públic cada vegada més ampli una programació estable, i que no només es tanqui a l'intercanvi amb altres formes artístiques com la dansa, el teatre o el cinema, sinó que al contrari, ho estimuli i ho assumeixi com a quelcom fundacional i intrínsec a la seva tasca d'experimentació i difusió.

Directors convidats: Georges Ellie -Octors, Lars Horntveth, Nacho de Paz, Diego Masson, Franck Ollú, Virginia Martínez, Alvaro Albiach, Manel Valdivieso, Francesc Prat, Martin Matalon, José María Sánchez Verdú, Josep Caballé.

Espais a Barcelona: Auditori, Palau Robert, CCCB, Teatre Lliure, L'Espai, Teatre Nacional de Catalunya, Teatre de Salt, Teatre Grec, La Pedrera, etc.

A l'estranger: Arsenal de Metz, Schoenberg Center in Vienna, Theater am Stadtgarten Winterthur and Darmstadt Staatstheater (Switzerland), Vienna Musikverein, Room Volksbühne (Berlin) Academy of Music (Warsaw), Templo de La Valencia (Guanajato –Mexico),

Col·laboracions i coproduccions: Nous Sons, Festival Opera de Butxaca, COM ràdio, CCCB, Lars Horntveth, Alva Noto, Murcof, MACBA, SÓNAR, Festival Digressions.

més informació <http://www.bcn216.com>